

Colaborarea dintre preoții și învățătorii noștri.

În nenumărate rânduri s'a arătat în coloanele acestei reviste că, interesele patriei și neamului românesc, pretind în mod imperios, ca cei mai însemnați factori de cultură: preoții și învățătorii trebuie să activeze mână în mână, în munca grea ce o depun pentru luminarea și propășirea poporului românesc.

Biserica și școala trebuie să fie nedespărțite în acțiunea lor nobilă. Biserica la noi a fost în trecut, singura instituție de cultură și educație. Toată lumea românească, își dă seamă, de rolul covârșitor ce-a avut Biserica ortodoxă, dela nașterea poporului român până azi. În dureri și decepții ne-am grupat în jurul ei. Ea ne-a fost izvor de lumină și progres. Nu există țară unde Biserica să fie fost stâlpu de foc și farul conducător prin bezna veacurilor, cum a fost la poporul românesc.

Tot ce avem ca: artă și diferite ramuri de cultură, se datoresc Bisericii românești. Biserica noastră este națională. Ea ține seamă de timp și împrejurări și lucrează din răspuțeri la menținerea unității neamului nostru.

Școala pe de altă parte, urmărește și ea să cultive forțele fiilor noștri, spre folosul lor și al societății și al patriei române. Însă știința profană îl face pe om mare, puternic și luminat în sens egoist, pe când religia îl ridică pe om pe aripile altruizmului. Inima joacă un puternic rol la stabilirea relațiilor dintre oameni. Cultivarea inimii aparține religiei.

În consecvență preoții și învățătorii au ca scop al educației același obiectiv: luminarea,

ridicarea morală și materială a generațiilor viitoare, făurind caractere tari, voințe energice, pentru a putea ține piept cu dușmanii neamului și patriei iubite.

Deci cea mai puternică pârghie pentru progresul poporului român, este și va fi colaborarea și educația armonică primită prin Biserica și Școala.

M. S. Regina Maria a împlinit 60 de ani

Marți în 29 Oct. a. c. Augusta noastră Regina Maria, a împlinit 60 de ani.

În istoria poporului român, numele Reginei Maria va străluci alături de cei doi Regi mari Carol I și Ferdinand, cari au întemeiat România de azi. Regina Maria a fost puternica ființă care în ceasuri grele a dat soțului său, curaj și îndemn ca să treacă peste zburciumul unor zguduitoare probleme de conștiință.

Cu un curaj plin de eroism, Ea a susținut în marele războiu, cauza noastră sfântă, pentru care au murit 800.000 de eroi.

Stăpână pe o inteligență scăpărătoare, Ea a crețat pentru România dreptate și simpatii. În marele războiu, Regina Maria, a organizat și dirijat, spitalele cu răniți și diferite instituții de caritate. Ea se strecura ca o sfântă printre eroii bolnavi, cari se chinuiau în spazmele tifosului exantematic, și aducea cuvinte de înbărbătare și mângâiere celor suferinzi. Patriotismul, înfocat, curajul și energia Reginei Maria, a contribuit în mare măsură la înfăptuirea idealului nostru național. M. S. este și o fecundă scriitoare și artistă.

La sărbătorirea aniversării a 60 de ani,

dela nașterea Augustel Suverane, Biserica ortodoxă din eparhia Aradului, li aduce omagii de recunoștință, rugând pe bunul Dumnezeu, să-l dăruiască ani mulți plini de fericire și mulțumire.

În orașul Arad și eparhia noastră aniversarea împlinirii a 60 de ani de viață, a augustel Suverane, s'a sărbătorit cu un entuziasm plin de bucurie. În Arad lumea era îmbrăcată de sărbătoare, edificiile erau acoperite cu draperii naționale.

La ora 11 s'a slujit Te-Daum în biserica ortodoxă de I. P. C. Sa părintele revizor eparhial I. Georgea asistat de mai mulți preoți. De față erau autoritățile bisericești civile militare și mult public. La fine părintele Codreanu într'o cuvântare caldă, a scos în relief calitățile nobile cu cari este înpodobită M. S. Regina Maria precum și meritele avute la înfăptuirea idealului nostru național. În fața catedralei au fost postate mai multe companii de soldați cu muzica și drapelul. — Publicul depe plața Catedralei a manifestat prin ovații zgomotoase la adresa Reginei Maria —

Statul și Biserica ortodoxă.

De Al. Lapedatu Ministrul Cultelor și Artelor.

Cu aceleași credințe și simțăminte, pe care am avut onoarea și plăcerea să le expun în congresul din anul trecut al F. O. R.-ului, ținut la Sibiu, salut și de rândul acesta, în aceeași calitate de Ministru al Cultelor, adunarea generală a „Frăției Ortodoxe Române”, făcându-i cele mai bune și calde urări pentru îndeplinirea înaltelor și frumoaselor ei scopuri.

„Frăția Ortodoxă Română” este, în viața publică românească, instrumentul chemat să reprezinte atașamentul și devotamentul intelectualității noastre mirene dreptcredincioase pentru promovarea năzuințelor, de ordin ideal și practic, pe cari Biserica ortodoxă română trebuie să le urmărească întru îndeplinirea misiunii sale spirituale și morale, culturale și naționale.

Activitatea sa în această privință e de natură, să întărească poziția și rosturile Bisericii noastre străbune, iar întărirea acestei Biserici înseamnă întărirea însăși a Statului. Căci Statul român a fost, din începuturi-

le sale, și va fi, până la capăt, un Stat nu numai național, ci și ortodox. În adevăr, prin structura sa etnică și religioasă, prin evoluția vieții sale politice și bisericești și prin toată tradiția sa istorică, România este un stat național ortodox. Minoritățile etnice și confesionale, înglobate acestui Stat prin întregirea dela 1918, nu i-au schimbat și nici îi vor putea schimba acest caracter.

Aceasta nu înseamnă însă, ca în concepția și în tradiția apuseană, Stat clerical. Nu. Suntem un Stat național și ortodox, dar în același timp, laic, adică opus ori cărei tendințe clericale, dar și cu generoasă toleranță pentru ori ce altă confesiune. Aceasta este de altfel deosebirea dintre Ortodoxie și Catholicism. Cea dintâi e națională. Cel din urmă internațional. Apoi Ortodoxia n'a tins niciodată să și supună sau să înlocuiască puterea lumească, ci a căutat să și armonizeze interesele sale cu acele ale Statului, câtă vreme Catholicismul a fost și este adesea în luptă cu puterea temporară, căutând să o supună intereselor sale și să o înlocuiască în folosul său.

Iată de ce Ortodoxia s'a identificat cu interesele Statului, susținându-i și sprijinindu-i caracterul lui național. Și iată, de ce în Statele ortodoxe n'au fost rivalități și lupte între puterea spirituală și cea lumească, ci dimpotrivă, o continuă grijă și preocupare pentru sprijinirea reciprocă a intereselor lor. Legătura aceasta a fost și este așa de puternică, încât creșterea și întărirea Statului a însemnat totdeauna creșterea și întărirea Bisericii, iar scăderea și moartea Statului, decadența și dispariția Bisericii.

Exemplele istorice sunt prea bine cunoscute ca să mai fie trebuință a le aminti. Odată cu Bulgaria medievală a căzut și s'a desființat Patriarhatul dela Târnova. Și odată cu Serbia medievală a căzut și s'a desființat Patriarhatul ei național dela Ipeç. Singurul Stat național ortodox din sud-estul Europei de continuitate politică, este al nostru. Și de aceea singura Biserică răsăriteană în ascendență a fost a noastră. Mai mult: etapele de dezvoltare și de înălțare ale Statului român, au fost, în același timp, și etapele de dezvoltare și de înălțare ale Bisericii sale naționale.

Dacă amintesc toate acestea astăzi, aci, este ca să ne dăm seama, odată mai mult, de legăturile trainice și indisolubile dintre Statul și Biserica noastră, — legături ce se în-

fluențează și susțin reciproc. Biserica are interesul ca Statul să fie tare, pentru ca la rândul ei să fie asemenea tare. Ea trebuie deci să lucreze conștient și consecvent în acest scop. Căci orice atingere sau slăbire a Statului este o atingere și o slăbire a Bisericii, precum orice înaintare și consolidare a Statului, este o întărire și o consolidare a Bisericii.

Cei ce nu țin seamă de acest lucru nu cunosc și nu înțeleg interesele Bisericii lor. Iar cei ce mai rău, lăsându-se influențați de anumite situații și greutăți trecătoare, ori de anumite atitudini și mentalități streine spiritului nostru tradițional, privesc Statul ca dușman al Bisericii și lucrează conștient sau inconștient, la slăbirea autorității și poziției lui, păcătuiesc în primul loc împotriva Bisericii lor. În răsăritul ortodox, nicăieri Statul n'a dușmănit Biserica. Dimpotrivă ambele instituțiuni au căutat să-și împrumute reciproc ajutor și puteri pentru a se sprijini și întări una pe alta. Și nu arare ori Biserica a trebuit să facă sacrificii pentru Stat, după cum și Statul a trebuit să facă sacrificii pentru Biserică, când unul sau altă au avut trebuință de astfel de sacrificii.

Mai bine ca la ori care alt Stat ortodox se poate verifica acest adevăr istoric la noi. De aceea, nu trebuie să existe și nici să se manifesteze aprehenziuni, în această privință, nici dintr-o parte, nici dintr'alta. Se pot ivi dificultăți în viața Statului, pe care Biserica ortodoxă trebuie să le înțeleagă și să le ajute și pot fi necesități în viața Bisericii pe care Statul să nu le poată îndeplini și onora. Și unele și altele au însă un caracter temporar, trecător. Ele nu trebuie să influențeze atitudinea unuia față de celălalt, și nici să ne facă a ne abate dela calea tradițională a armonizării intereselor lor reciproce.

Biserica ortodoxă română nu poate face, sub aceste raporturi, cor cu celelalte culte, întrucât acestea, prin caracterul lor internațional sau șovin, au interese potrivnice Statului, câtă vreme Biserica ortodoxă, prin caracterul ei național, are interese identice. Căci, încă odată, cât Statul va trăi și va fi puternic, va trăi și va fi puternică și Biserica, iar când Statul va fi slab și amenințat, Biserica va tânji și va fi și ea amenințată în însăși ființa ei, cum a tânjit și a fost amenințată în trecut în părțile, unde n'a putut fi ocrotită și susținută de o putere de Stat națională.

Nimeni mai bine decât distinsul intelectual al aeamului ce alcătuiesc „Frăția Ortodoxă Română”, nu pot cuprinde și în-

telege aceste adevăruri și aceste situațiuni. Și nimeni mai mult ca dânsii nu au datoriat să intervină a se promova, în orice moment și în orice împrejurări, armonizarea intereselor Statului cu acelea ale Bisericii și ale Bisericii cu acelea ale Statului pentru evitarea unor învrăjbiri ce nu pot folosi decât dușmanilor — și al Statului și al Bisericii noastre.

Ca servitor al Statului, și ca credincios al Bisericii mele și în situațiile în care de prezent mă găsesc, în cadrele uneia ca și ale alteia, am socotit că este cel mai bun prilej, să aduc înaintea acestor alese adunări o chestiune, care nu trebuie pierdută din vedere, un singur moment, în viața noastră publică și națională, și care trebuie să facă preocuparea de căpetenie a oricărui patriot bun și luminat, a oricărui credincios sincer și devotat — chestiunea tradiționalelor raporturi dintre Biserică și Stat.

Iar dacă FOR-ul va fi, în momente când aceste raporturi ar putea fi turburate, motivat sau nemotivat, din o parte sau din alta, elementul de coeziune și de armonizare, ea și va fi ajuns scopul de căpetenie al rostului ei în slujba Bisericii și, prin Biserică, în slujba Statului. Ori aceasta e tot ce poate râvni mai mult, ca ideal, Frăția noastră ortodoxă.

Sfântul Sinod și minunea dela Maglavit.

În ședința dela 5 Octombrie 1935, Sfântul Sinod a luat următoarea hotărâre, asupra celor întâmplate la Maglavit:

Sfântul Sinod, ascultând raportul P. S. Episcop al Râmnicului Nouului Severin, relativ la întâmplările minunate ce se petrec la Maglavit și în jurul clobanului Petrache Lupu, și

Având în vedere entuziasmul și setea religioasă stărnită în poporul credincios de aceste întâmplări;

Având în vedere marea mulțime de pelerini ce se îndreaptă spre această localitate în fiecare zi;

Având în vedere efectele salutare ce ni se semnalează, asupra vieții morale și religioase a fiilor sfințelii noastre biserici ca urmarea acestor întâmplări;

Având în vedere că, nici teofanta despre care se afirmă că a avut-o Petrache Lupu, nici celele ei învățate și povățuiește pe oameni, — precum: să se pocăiască, să nu facă fapte rele, să țină posturile să se ducă la biserică atunci când bate clopotul, ca să se roage, să țină sărbătorile cele de acum, etc. — și nici faptele minunate (vindecări de boale în chip extraordinar)

nar) nu sunt în contradicție cu învățătura sfintei noastre biserici, —

Sfântul Sinod, mulțumind lui Dumnezeu cu smerenie pentru binefacerile ce a făcut părinților noștri, precum și pentru mila pe care a făcut-o cu noi și cu poporul Său credincios prin semne și minuni, la act cu bucurie de raportul P. S. Episcop al Râmnicului Noului Severin și dispune:

a) Numește o comisiune care să urmărească desăvârșirea evenimentelor dela Maglavit, făcând raport și propuneri Sfântului Sinod pentru a asigura un curs normal al lucrurilor și serviciilor liturgice spre folosul duhovnicesc al pelerinilor:

b) Recomandă P. S. Episcop al locului să porceadă de urgență la organizarea și buna povătuire duhovnicescă a credincioșilor ce merg în pelerinaj la Maglavit. În scopul acesta se va dispune:

Să se trimită la Maglavit un număr suficient de clerici încercați, care împreună cu preotul local să ajute și să îngrijască de nevoile duhovnicești ale mulțimei de credincioși ce se duc ocolo în pelerinaj.

Darurile ce se vor strânge se vor întrebuința, la vremea când va hotărî autoritatea bisericească superioară, pentru construirea unui sfânt locaș pe locul unde se petrec minunatele fapte aduse la cunoștința Sfântului Sinod de către P. S. Episcop al Râmnicului Noului Severin.

Până atunci însă se vor lua măsuri urgente, să se construiască în timpul cel mai scurt posibil o sfântă biserică, unde să se săvârșească zilnic sfânta liturgie și alte sfinte taine și slujbe liturgice, pentru trebuințele duhovnicești ale pelerinilor.

c) Comisiunea prevăzută la punctul

a) de mai sus se institue prin alegere din următorii PP. SS Membri: PP. SS. Episcopul Vartolomeu al Râmnicului Noului Severin, Lucaș al Romanului și P. S. Arhtereu Titu Sîmedrea Târgovișteanul.

Predică

pentru Dumineca XXII. după Rusali.

Prea iubiți credincioși,

Atotputernicul Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită ce o poartă omenirii, arată atât celor săraci cât și celor bogați, și tuturor oamenilor căile mântuirii, ale bucuriei și ale fericirii! El ne spune de atâtea ori prin sfintele Evanghelii ce trebuie să facem, ca să devenim vrednici de împărăția cerurilor, și de viața de dincolo de mormânt. Tatăl nostru prea bun din ceruri ne sfătuește asupra felului nostru de viață, îndemnându-ne a nu ne lăsa cucerii prea mult de bucuriile, podoabele și bogățiile

acestei vieți pământești, căci ele pot primejdi viața noastră de dincolo de mormânt, viață de mai mare preț pentru noi, ca și aceasta pământească. Căci Patria noastră fericită este cerul, și către această patrie trebuie să ne îndreptăm corabia vieții noastre. Un sfat prețios, și o îndrumare fericită, ne dă acelaș bun părinte al nostru, și în sfânta evangheliie citită azi, arătându-ne două lucruri: întâiu să fim îndurați față de cei lipsiți, și să nu întrebuințăm averile noastre spre desfătare, ci cu bună chibzuință, nefăcându-ne robi ai acestor bogății și averi pământești.

Un om bogat făcea petreceri mari, se îmbrăca în hainele cele mai scumpe: din porfiră și vison, veselindu-se în toate zilele, pe când la poarta casei lui stătea un sărac cu numele Lazar, plin de bube și flămând, care era mulțumit să capete măcar cojile ce cădeau dela masa bogatului al cărui Dumnezeu erau bogățiile! și care le-a fost sfârșitul? Au murit amândoi. Sufletul săracului Lazar s'a ridicat în ceruri, iar al bogatului s'a coborât în focul chinurilor al iadului! Iată pedepsele ce le vom primi și noi dacă nu vom duce o viață bineplăcută lui Dumnezeu, și răsplata dacă vom face fapte de îndurare creștinească, având în suflute credința 'n Dumnezeu.

Iubiților,

Se zice că un om fugind de un balaur a căzut într'o prăpastie adâncă, și căzând s'a prins de un pomișor care crescuse la marginea prăpastiei. Uitându-se în toate părțile, văzu cum doi șoareci, unul alb și altul negru rodeau la rădăcina pomișorului, iar în fundul prăpastiei era un foc groaznic. Omul se afla în mare primejdie. Șoarecii puteau în fiecare clipă să taie cu dinții rădăcina pomului, și atunci omul era pierdut. El însă în loc să se gândească cum să scape de primejdie, văzu într'un copac din jurul lui, cum picură miere. Și uitând de toate, el își întinde gura să prindă stropii de miere. Și tocmai în acest timp șoarecii au ros rădăcina pomișorului, iar omul căzu în văpaia focului din fundul prăpastiei.

Cine dintre noi nu va spune că nebun a fost acest om, care și-a pierdut viața pentru niște stropi de miere. *) Și totuși așa se poartă cei mai mulți muritori. Ei iubesc dulceața acestei vieți care este atât de scurtă, uitând a se îngriji să nu-și piardă viața plăcută și fericită din lumea cerească! Deci să plivim

*) I. Tarnavski

burulana lăcomiei din sufletele noastre, și să sădăm în locul ei floarea milosteniei creștine. Să învățăm din pilda sfintei Evanghelii, a nu ne face robi ai averilor noastre pământești, ci din prisosul lor, să ajutăm pe cei sărmani, cari ne cerșesc o bucată de pâine. Bogatul lacom, a fost pedepsit pentru că a uitat îndatoririle sale creștinești, îngrijindu-se numai de desfătarea sufletului și a trupului său. Ferește-te creștine, de acest mare păcat, care aduce osânda asupra sufletului tău! Soarta bogatului nemilostiv, care se sbătea în muncile iadului, și săracul Lazar, care se desfăta în rai, unde sălășluiesc dreptii, să-ți fie și o icoană vie, că după moarte, fiecare își va lua răsplata sa. Căci Dumnezeu este judecătorul cel drept care nu caută la fața oamenilor, ci la mulțimea faptelor bune!

Să fim deci milostivi, și răbdători, căci acestea sunt căile cari ne duc pe noi spre culmile raiului.

Cuviosul Ilarion, un călugăr blând și binevoitor a cercetat mai multe mănăstiri. La o mănăstire un călugăr avea vie, care îi aducea în fiecare an 100 măsurii de vin. El l-a primit foarte bine pe Ilarion, și a rugat și pe călugărul care erau cu el să meagă în vie, să rupă câți struguri vor vrea. Văzând Ilarion bunătatea acestui călugăr a binecuvântat via. Și Dumnezeu a răsplătit bunătatea călugărului, în vara aceea el a făcut mai mult de 300 măsurii de vin. Iar alt călugăr care a văzut pe Ilarion cu călugărul lui, a pus străjerii la vie, ca nu cumva să mânânce ceva din via lui. Și care l-a fost răsplata Dumnezească? Călugărul nemilostiv a strâns abia vreo câțiva struguri, și aceea foarte acril.

Vedeți iubiții mei cum Dumnezeu binecuvintează cu roduri însutite faptele noastre bune, iar răul îl pedepsește. Bogățiile pe acest pământ le avem dela Dumnezeu. Deci pentru ca să le putem păstra și folosi cu bucurie, trebuie să ascultăm glasul stăpânului nostru al tuturor! Căci toți suntem mădulare din trupul lui Hristos, și avem datoria a îngriji de semenii noștri, precum îngrijim de membrele trupului nostru, ascultând cuvintele sfintei scripturi, care zice: „Nu-ți întoarce fața ta de către nici un sărac, și nici Dumnezeu nu-ți va întoarce fața Sa de către tine“ Amin!

Pr. Horia Vișoiu.

Ideal și realitate.

Duhul Domnului trece pe fața pământului....

Ceeace se petrece astăzi în lume întrece toate închipuirile. Mințile cele mai largi și imaginațiile cele mai fecunde se simt umilite în fața unor realizări ce depășesc limitele obișnuite ale puterilor omenești. În fața acestei civilizații colosale rămâm uimit și micșorat. Iar trâmbițele ce cântă în melodii umflate gloria omului, ne-au împulsat și tâmpit urechile. Ni-le-au tâmpit fiindcă nu putem înțelege osanalele Zeești ce se cântă unei ființe așa de slabe cum este omul.

Contemplând realizările veacului, suntem îndemnați a admira la nesfârșit pe om și a-l urca pe tronul Dumnezeesc, dar cunoscând marile lui slăbiciuni, admirația noastră descrește până la ultima limită. Căci un gând ne vine fără de voie: Poate oare această ființă, roabă a tuturor patimilor sale, plină de slăbiciuni și fără de voință, să fie singura autoare a acestor mari lucruri puse pe seama ei? — Hotărât, nu!

Decretându-se pe sine singurul autor al culturei și civilizației, omul a săvârșit un act de nelertată îngâmfare și s'a urcat cu nerușinare pe treapta zeilor, fără a avea nici a mia parte din puterea și înțelepciunea lor.

În crearea civilizației omul european a fost numai instrumentul unei mari puteri nevăzute, care s'a manifestat prin el. Orbit de glorie și plin de înfumurare el și-a atribuit șles toate meritele însușindu-și cu obrăznicie atributele puterii etern create. Această înfumurare neroadă l-a târât pe tărâmul nespus de primejdios al grandomaniei exclusiviste. S'a crezut ultima expresie a perfecțiunii, atribut care până în această epocă era apanagiul divinității. Voința lui slabă a decretat-o ca singura voință conștientă și deci ca singura importantă; rațiunea lui șubredă ș-a luat-o ca singur îndreptar de viață; inteligența lui i-s'a părut fără egal în univers. Ce urma să se creadă a fi după toate aceste slăviri ale însușirilor sale? Foarte firesc: Stăpânitor al firii, egalul lui Dumnezeu. Cu eul său a umplut universul și nevoile eului său fizic, au devenit legile vieții.

Aici e sămburele putred al decadentei morale a timpului nostru. Din cauza acestei exclusive grandomanii, omul a profanat tot ce a avut odată sfânt, toate legile vieții le-a răsturnat și a ridicat în aer tot praful milenar al

patimilor ce înecă generațiile născute în veacul luminii. Acest veac e ca un măr roșu frumos pe dinafară, dar plin de viermi și cu miezul putred. A fost numit veacul luminii, dar odată cu falsa lumină ce s'a răspândit pe dinafara zidurilor sale, înăuntru a crescut tot mai mult umbra și s'a adâncit întunerecul. Veac de fier zăngănit plin de zgură și de fum de cărbune, pe dinafară șlefuit de își la ochii, iar înăuntru înăbușind vaete de moarte și desnădejde!

Dar cel ce a făcut toate a rânduit tuturor și fiecăruia drumul și popasul.

Se părea că boala grandoarei și supraestimarea eului ce stăpânesc cu tiranie veacul nostru sunt boale ce nu le vindecă decât moartea. Dar un vânt răcoritor a început să bată prin străfundurile întunecate ale sufletului și să împropăteze cu aer curat adâncimile mucezinde. Într'un veac fără suflet, renaște sufletul; într'un veac răsvrătit contra puterii eterne, începe a reveni smerenia; într'un veac ce se obișnuise să creadă că lumina electrică e singura lumină prețioasă a început să se vadă că este și altă lumină cu mult mai prețioasă, din care purced toate luminile; într'un veac liber până la desfrâu, disprețuitor al tuturor legilor cari nu reprezintă necesitățile directe ale individului, s'a reînceput respectarea legilor sfinte, iar genunchii înlemniți decând nu s'au mai îndoit, se pleacă iar cu supunere în fața lui Dumnezeu. Sufletele arse de focul patimilor își astâmpără setea arzătoare cu apa vie a cuvântului divin ce curge depe buzele nepătate ale unui păstor.

E atât de mare setea și-i atât de simplu cuvântul ce o alină! Și-i atât de frumoasă smerenia în fața lui Dumnezeu cel ce are puterea și bunătatea supremă! Pe cât îi stă de bine omului purtând capul sus printre viețuitoarele pământului ca rege, și stăpân ocrotitor, tot atât de bine îi stă cu capul plecat adorând pe Dumnezeu ce i-a dat toate bunurile, cinstindu-i altarul și ascultându-i smerit poruncile.

Duh nou plutește deasupra lumii. Izvor de apă vie a țâșnit din lumea nevăzută și la el se adună milioane de setoși cerșind o picătură. Fericiții acei ce își găsesc alinarea șbulcumului launtric, nici o fericire nu e mai mare ca a lor! Fericite urechile cari aud și înțeleg, fericiții ochii cari se deschid și văd!

Lumea se obișnuise să creadă că nu mai există alte minuni afară de automobil, aeroplan, telegraf ori radio, minuni cari alcătuiau mândria omului, dar iată că dincolo de lumea materială pe care o adoră europeanul și în a că-

rei singură existență crede, se vedește lumea cu mult mai vastă și mai adâncă a spiritului, pe lângă care lumea materială e umbră fără consistență.

Am trăit prea mult în adorarea idolilor civilizației, idoli cari ne-au distrus sufletul și ni-l-au înjosit. Să deschidem ochii și să prețuim la justa lor valoare formele materiale în veci schimbătoare și deșarte. Să ne plecăm urechea spre glasul lumii interioare spirituale neschimbătoare și eternă, și nu-l destul să credem în realitatea ei veșnică, ci să vedem într'ânsa singura lume adevărată, baza indestructibilă a oricărei existențe.

Și atunci să ne plecăm cu adevărată smerenie genunchii slăvind pe Dumnezeu ca Spirit și putere Sapremă iar idolii materialismului să-i aruncăm în praful drumului.

Vasilie Lădaru
Inv. Bătuța Arad.

Porunca Vremii

1

*Slavă Ție Doamne sfinte,
Slavă Ție neam Român,
Căci spre tine caută astăzi
Din cer preabunul Stăpân.*

2.

*Alegându-te din neamuri
Popor ales te-a făcut,
Pentru grele suferințe
Ce-ai îndurat în trecut.*

3

*Când erai lobog pe vremuri,
Fost-ai cumplit biciuit,
Dela păstori, pân'la turmă,
Fără seamăn schingluit.*

4.

*Pentru legea ta străbună,
Indurat-ai mult amar,
Prigonit în multe feluri
În modul cel mai barbar.*

5

*Ca să te unești cu Roma,
Fost-ai cumplit înșelat,
Actul „unașiei” tale
Doar era falsificat!*

6

*Azi aceasta uneltire
A'ncetat de mult la noi,
Spre a țării fericire
Și scăpării din nevoi.*

7

*Intoarceți-Vă cu toții,
Fiil buni, dar rădăciți,
Carl ați moștenit păcatul
Dela al voștri părinți.*

8

*La credința cea străbună,
Dela car 'Va despărțiți,
A trecutului urgie
Și dorul nesăbuit :*

9

*După ranguri, nemeșle,
Scăpare de lobăgle,
Ca de-o plagă egipteană,
Pe vremuri de grea dojană.*

10

*Astăzi frații Vă așteaptă,
Cu toți să Vă re'ntoarceți,
La credința lor cea dreaptă,"
Zid cu toți ca să faceți.*

11

*Ura dintre ei dispare,
Intr'a țării vechi hotare,
Înțelegerea să crească,
Credința să le sporiască.*

12

*Ajută-le Doamne sfinte,
Ca deacum nainte
Visul să li-se'implinească.
Cu'n glas să-Te preamdrească. Amin.*

Lucian Lungu
preot

Tehnica și sufletul —

Adevăratul pericol al tehniceii.

De Nicolae Berdiaev.

Tehnica periclitază viața psihică a omului și mai ales viața emoțională și sentimentală. Elementul psiho-emoțional e acela care e înăbușit în civilizația contemporană. Dacă se poate spune că vechea cultură neglija și periclită corpul omului, se pare că civilizația mecano-tehnică e fatală sufletului. Inima suportă greu contactul metalului rece. Așa că mașina, dă asalturi serioase concepției și idealului umanist al omului și al culturii. Tehnica are o concepție a științei diametral opusă celei a umanismului și stă în conflict cu concepția pe care o are umanismul despre integralitatea omenească. Dacă idealul are o acțiune mortală asupra sufletului, ea provoacă în schimb o puternică reacțiune spirituală; dacă sufletul, avizat numai la puterea lui proprie s'a arătat slab și fără a-

părare în fața puterii formidabile a tehniceii, spiritul dimpotrivă poate să-și afirme înălțătatea. Tehnica a făcut din om un cosmurg.

Mal ales tehnica războiului; aceasta ne ulmește mult. (A fost mai ușor de descoperit gazul înăbușitor decât un leac împotriva cancerului ori a otitei.) Nu peste mult o mână de oameni, stăpânind secretul invențiilor tehnice, vor ține în mâna lor soarta întregii omeniri. Dar în clipa când omul este stăpânul unei puteri cu ajutorul căreia poate conduce lumea și poate nimici o parte din omenire cu întreaga ei cultură, în clipa aceea totul depinde de starea spirituală și morală a acestui om, de scopurile cărora el destinează această forță, de duhul care îl însuflețește. Așa că problema tehnică devine în ultima analiză o problemă spirituală și religioasă, de a cărei soluție depinde soarta omenirii.

Minunile tehniceii pretind o intensitate spirituală cu mult mai mare decât aceea din epocile culturale ale trecutului. Eroismul viitorului nu mai e eroismul militar ci eroismul savanților. Un eroism interior și exterior în același timp. Se pare că poate veni un timp când mașinele atingând maximumul de perfecțiune, să funcționeze prin ele înșile. Ultimele generații de oameni, după ce și ele se vor fi transformat în mașini vor dispărea din cauza inutilității lor. În clipa aceasta natura va fi robită tehniceii. Depinde de gradul de forță spirituală a omului ca să scape acestui teribil destin.

E imposibil de tolerat autonomia mașinei, de a-lăsa o deplină libertate de acțiune. Ea trebuie să fie subordonată spiritului și valorilor spirituale, așa cum trebuie să fie dealtfel toate în viață. Spiritul omenesc însă nu va putea împlini această grea sarcină dacă va rămâne izolat, dacă se va bizui pe puterile lui proprii, dacă nu se va alătura lui Dumnezeu. Numai cu această condiție vor dăinui în om chipul și asemănarea dumnezeiască, adică aceeace e omenire în el. Aci se manifestă opoziția ireductibilă care există între eshatologia creștină și eshatologia tehnică.

Calea de mântuire a omului, de împlinire a chemării lui, e calea ce duce la împărăția lui Dumnezeu și care împărăția nu e numai împărăția cururilor ci și împărăția pământului.

Trad. de Pr. Gh. Perva

INFORMAȚIUNI

Ajutor din Fondul de ajutorare preoțesc. Dna Iuliana Cristea, văduva preoteasă rămasă după părintele Valer Cristea fost preot în Zimbru a ridicat din Fondul de ajutorare sub titlul de spese de înmormântare suma de 25.000 lei.

Impuns de un taur. Bătrânul Stănilă Ioan, de 60 de ani, din comuna Julița, Arad, a fost impuns de un taur proprietatea comunei Mocloni. În urma rănilor primite, el a încetat din viață.

Când lucrează dirigătorii. Președinția consiliului de miniștri face cunoscut că s'a stabilit pentru toate autoritățile publice din țară orarul pentru birou, care va fi: în toate zilele de lucru dimineața dela 7 și ja-

mătate la 1 și jumătate. Marțea și Vinerea dela 4 la 17 după amiază. După duminică și sărbători, serviciul va fi numai după amiază dela 4 la 7.

Au înflorit pomii în Silistra. Căldurile din ultimul timp au făcut ca pomii să înmugurească întocmai ca primăvara. În special mărul, în foarte multe curți a reînflorit.

Soacră bătută de noră. Gheza Dănilă din comuna Alta Medie, jud. Trei Scaune, a fost bătută și lăsată în nesimțire de nora ei Gheza Ecaterina. Nora vroia cu orice chip să scape de soacră pe care o maltrata deseori și chiar o bătea, din cauza unor certuri vechi.

Își omoară tatăl crezând că e fiară. La Rogojeni, în județul Covurlui, s'a întâmplat o mare nenorocire. Tânărul Mărgărit Baciu, plecând noaptea ca să ducă de mâncare tatălui său, paznic la o grădină de zarzavat și văzând o umbră înaintându-se spre el, a crezut că este o fiară, care vine să-l atace și a tras două focuri de armă. În realitate era părintele său. În drum spre spital Nicolae Baciu a murit.

Mulțumită publică: În numele credincioșilor parohiei Poenari, îmi țin de plăcută datorie a mulțimii Veneratului Consiliu Eparhial Arad pentru ajutorul dat de 5000 Lei; asemenea și D-lui Prefect al județului Arad Dr. Ioan Groza, pentru ordonanțarea sumei de 4000 Lei, ambele sume dăruite în scopul depurării datoriei rămase în urma edificării bisericii.

Asemenea și credincioșii filiei Țohești, mulțumesc D-lui Prefect Dr. Ioan Groza pentru ordonanțarea sumei de 2500 Lei, tot în același scop.

Dumnezeu să le răsplătească această faptă creștinească.

Poenari, Țohești, la 22 Octombrie 1935.

Pr. Romul Bora

Nr. 6787/1935.

Comunicat.

Înalt Prea Sfințitul arhiepiscop și mitropolit Dr. Nicolae Bălan, cu actul No. 174 /1935 M. din 7 Octombrie 1935 a aprobat hotărârea Consiliului Eparhial Arad adusă în ședința din 22 Iunie 1935, prin care învățătorul-preot Constantin Mihai din comuna Ohabaforgaci se consideră ca ieșit din cler și se oprește pentru totdeauna dela săvârșirea lucrărilor sfinte, conform can. 17 și 18 aposto-

lesc, pentru că a contractat a doua căsătorie civilă cu o femeie văduvă.

Ceeace se aduce la cunoștință publică spre știre și conformare.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 28 Oct. 1935.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad

Nr. 6992/1935.

Aviz Oficial.

Se aduce la cunoștința celor interesați că examenele de calificare preoțească cu absolvenții de teologie din Eparhia Aradului, precum și examenele preoțești de promoție se vor ține luni în 18 Noiembrie a. c. și zilele următoare în sala de ședință a Consiliului eparhial Arad.

Absolvenții de teologie vor înainta imediat cererile de admitere la examen însoțite de următoarele documente :

1. Extras de botez,
2. Certificat școlar despre studiile pregătitoare,
3. Absolutor teologic,
4. Certificat de moralitate dela oficiul parohial.

Preoșii, cari vor să se supună examenului preoțesc de promoție vor înainta imediat cererile însoțite de următoarele documente :

1. Extras de botez,
2. Testimoniul de calificare preoțească respectiv Diploma de capacitate pentru preoți,
3. 20 predici rostite de preotul petiționar scrise cu mâna proprie,
4. Certificat oficial dela protopop, în care să se precizeze anul de serviciu pastoral și rezultatele activității sale pastorale, misionare și culturale

Nu pot fi admiși la examen de promoție cei ce ar fi fost pedepsiți prin procedură disciplinară bisericască ori prin judecătorile civile.

Admiterea la examenul de promoție se face din ședința Consiliului eparhial.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 28 Octombrie 1935.

Consiliul Eparhial, ort. rom.
Arad.